

135 Bréf stjórnarráðsins til bæjarfógetans í Hafnarfirði um að Hafnarfjarðarkaup-
7. des. staður skuli vera sérstakt sáttaumdæmi.

Eftir móttöku bréfs yðar, herra sýslumaður, dags. 28. f. m., og samkvæmt tillögum yðar, hefir stjórnarráðið ákveðið, að Hafnarfjarðarkaupstaður skuli vera sérstakt sáttaumdæmi frá 1. jan. 1911 að telja.

Þetta er yður hérmeð til vitundar gefið yður til leiðbeiningar og til frekari ráðstöfunar, og fylgir hérmeð sáttabók handa hinni nýju sáttanefnd, er yður ber að löggilda.

136 Bréf stjórnarráðsins til sýslumannsins í Þingeyjarsýslu um toll af »Malt-
8. des. ekstrakt«.

Í bréfi, dags. 26. f. m., hafið þér, herra sýslumaður, spurst fyrir um, hvort »Maltextrakt« eða »Maltextraktöl«, sem fluzt hafi til tveggja kaupmanna í sýslu yðar á þessu ári, geti heimfærst undir »öl allskonar« í tollögunum, eða sé tollfrjálst.

Stjórnarráðinu hafa borist úr ýmsum áttum líkar fyrirspurnir um, hvort eða hvernig tolla skuli »Maltextrakt«, er flyzt til landsins undir ýmsum nöfnum, svo sem »Reform-Maltextrakt«, »Central-Maltextrakt«, »Maltextraktöl« o. s. frv.

Útaf þessu hefir stjórnarráðið komist að þeirri niðurstöðu, að sé »Maltextraktin« svo þunn, að hún verði drukkin án þess að leysast upp t. d. í mjólk eða kaffi, þá eigi að greiða toll af henni eins og af allskonar öli, en sé hún svo þykk, að hún verði ekki drukkin óblönduð, þá eigi engan toll að greiða af henni.

137 Bréf stjórnarráðsins til biskups um skilning á lögum nr. 9, 12. maí 1882, um
16. des. leysing á sóknarbandi.

Með bréfi, dags. 22. f. m., hafið þér, háæruverðugi herra, skýrt frá því, að prófasturinn í Árnesprófastsdæmi hafi að gefnu tilefni beiðst úrskurðar um það, hvort forstöðumaður utanþjóðkirkjusafnaðarins í Gaulverjarbæjarsókn geti lögum samkvæmt gerst kjörprestur manns úr þjóðkirkjunni, er hann kysi til þess, og ætti heima í Villingaholtssókn, og hvort slík kjörprestskosning ætti að skoðast bindandi fyrir fleiri en sjálfan manninn persónulega, þar sem ekki er annars getið en hans, t. d. fyrir konu hans og börn.

Hafið þér látið það álit yðar í ljósi, að sóknarprestur í lögum nr. 9, 12. maí 1882, um leysing á sóknarbandi, geti ekki átt við frikirkjuprest Runólf Runólfsson, að nefnd lög séu að yðar skoðun öll í heild sinni miðuð einungis við vébönd þjóðkirkjunnar og ná ekki út fyrir þau, þannig að þjóðkirkjumeðlimur geti tekið sér fyrir kjörprest prest eða forstöðumann utanþjóðkirkjusafnaðar, og haldið eftir sem áður áfram að vera í þjóðkirkjunni, og að leysing sóknarbands sé alveg persónulegt mál hvers einstaks manns.

Útaf þessu skal yður hérmeð til vitundar gefið til leiðbeiningar og frek- **137**
 ari birtingar, að stjórnarráðið er yður öldungis samdóma um skilning umræddra 16. des.
 laga.

Bréf stjórnarráðsins til borgarstjórnans í Reykjavík um endurgjald á veittum 138
 sveitarstyrk. 28. des.

Bæjarfógetinn á Akureyri hefir með bréfi, [dags. 22. f. m., áfrýjað til stjórnarráðsins úrskurði bæjarfógetans í Reykjavík, dags. 24. sept. þ. á., um endurgjald á sveitarstyrk veittum stúlkunni Guðríði Einarsdóttur, sem viðurkend er sveitlæg í Reykjavíkurbæ, en í úrskurði þessum er svo ákveðið, að Reykjavíkurbær skuli eigi greiða Akureyrarbæ meira af nefndum styrk en hann þegar hefir greitt.

Útaf þessu skal yður, herra borgarstjóri, hérmeð tjáð til leiðbeiningar, að með því að stjórnarráðið verður að telja hinn áfrýjaða úrskurð réttan, á hann að standa óhaggður.

Úrskurður bæjarfógeta:

Með bréfi, dags. 21. þ. m., hafið þér, herra borgarstjóri, beiðst úrskurðar míns um ágreining milli bæjarstjórnanna á Akureyri og í Reykjavík útaf endurgjaldi á styrk veittum kvenmanninum Guðríði Einarsdóttur.

Haustið 1909 veiktist nefnd Guðríður Einarsdóttir, sem er viðurkend sveitlæg hér í bænum, en þá átti heima á Akureyri, og var henni komið þar á sjúkrahúsið eftir fyrirskipun læknis. Legukostnaður hennar var alls 47 kr. 30 au., og krefst Akureyrarbær endurgreiðslu á öllum þessum styrk, með því að hér sé um spítalakostnað að ræða, sem beri að endurgjalda allan eftir 77. gr. fátækralaganna, án frádráttar eftir 63. gr. Fátækrastrjórnin í Reykjavík hefir endurgreitt $\frac{2}{3}$ hluta umrædds kostnaðar og heldur því fram, að fátækra sjóður Akureyrar eigi ekki endurgjaldsrétt á meiru þarsem ákvæði 63. gr. fátækralaganna sé skýlaust.

Það er að vísu svo, að 77. gr. kveður svo á um, að framfærslusveit greiði sjúkrahúskostnað þurfalings alt að 200 kr. á ári, en landssjóður hitt, en með þessu ákvæði virðist alls eigi tilgangurinn að gera neina undantekning frá hinni almennu reglu laganna um viðskifti sveitarfélaga í milli, sbr. 63. gr., heldur aðeins kveða á um það, hve mikið af kostnaði þessum skuli greiða úr viðkomandi sveitarsjóði og hve mikið úr landssjóði, sbr. yfirskrift kafa þess, er 77. gr. er í. Að hér er aðeins nefnd framfærslusveit, virðist koma til af því, að gera má ráð fyrir, að venjulega sé spítalakostnaðurinn á kominn eftir ráðstöfun hennar, er hann er orðinn svo mikill að nemi 200 kr. Það virðist því eiga að fara um fyrgreindan kostnað við sjúkrahúslegu Guðríðar Einarsdóttur eins og um annan fátækra styrk.

Því úrskurðast, að Reykjavíkurbær skuli vera laus við að greiða þann þriðjung framannefnds sjúkrahúskostnaðar Guðríðar, sem enn er ógreiddur Akureyrarbæ og ágreiningurinn er um,